

Twee vliegen in één klap

Het blauwe zwaailicht snijdt zich een weg door een kier in het gordijn. Haar man, die naast haar ligt draait zich om. Zij is klaarwakker, dit is het moment waar ze naar toe heeft gewerkt.

Bonzen op de deur. Waarom niet bellen? Nog voordat ze Johan wakker maakt knipt ze het lampje aan. 4.00 uur. Ooit had ze gelezen dat dit het uur was waarop de Gestapo zijn invallen deed. Vreemd dat ze daar nu aan moest denken. De bel, ze staat op, doet haar ochtendjas aan. Opnieuw bonzen, nu feller, sneller. "Opendoen, Politie.", alsof ze dat nog niet wist. Voordat ze de slaapkamer uitgaat kijkt ze nog even naar haar man. "De sukkel" gaat door haar heen, "die tot eeuwig falen gedoemde stumper". Ze krijgt warempel nog even medelijden met hem, denkt dan aan de klappen, de blauwe plekken, de schaamte, het helpt haar dit moment van zwakte achter zich te laten.

Gisterenavond was hij thuisgekomen en had zich met een bleek weggetrokken gezicht op de bank laten vallen. "Ik heb het pistool in het duivenhok verstopt", had hij gemompeld en een fles bier opengemaakt. Ze had haar opluchting verborgen weten te houden. "Mijn dappere man", had ze er nog uit weten te persen. Maanden was ze er mee bezig geweest Johan zover te krijgen dat hij "hem" moest hebben, de man van Elsbeth, en nu was het gebeurd.

"Ze zijn er Johan. Wakker worden."

Van de man die haar ooit imponeerde was niet veel meer over, zijn lichaam lijkt gekrompen.

"Niets zeggen hoor, ik doe het woord wel".

Hij knikt, staat in zijn slobberende onderhemd naast haar op de trap. Ze ziet het belachelijke staartje dat zijn armzalige grijze haar bij elkaar houdt, zijn witte dunne benen, waar ooit ruimte was voor een AJAX tattoo, nu verbleekt tot drie vage rode kruizen.

Nog voordat de deur opengaat voelt ze al de bevrijding.

"Johan Zool," zegt de agente. "We komen u halen. U heeft het recht te zwijgen".

Johan kijkt haar nu hulpeloos aan.

"Mag ik nog wat kleren aandoen."

Ze geeft hem zijn overjas. De agente doet hem een handboei om. Het laatste wat ze van hem ziet zijn de magere witte benen onder de jas.

"Het wapen ligt in het duivenhok," zegt ze tegen de andere agent. Hij knikt.

Nog voordat de auto wegrijdt heeft ze de voordeur alweer gesloten.

Terug in huis belt ze haar lief.

"Van onze mannen zijn we af," zegt ze. "Die van mij is zojuist opgehaald".

"Die van mij ligt in het mortuarium," zegt Elsbeth, "volgende week kunnen we weg".